

המביא אשם פרק שישי כריתות

כד.

עין משפט
נר מצוה

ו א מיי פ"ד מהל' פסקה"מ
הלכה כא:
ז ב מיי פ"ד מהל' סוטה הל'
טו:
ח ג מיי פ"א מהל' נזקי ממון
הל' יג:
ט ד מיי פ"ד מהל' ע"ז הל' ח:
י ה ו מיי פ"ד מהל' זכיה וזכיה
הל' א טוש"ע ח"מ ק"י רמה
ק"י וזכיה"ה וע"ש:

רבינו גרשום

[illegible]

יִיאוּת. אֵיךְ סִפְרִים דְּגִרְסֵי וּנְתִיבֵי דְּבִרְתָּא
וּפְסִילֵי שְׁנֵיהֶם עֲדִיין חַיִּים אִם נוֹדֵעַ לוֹ
אֵם: עַד שְׁלֹא נִסְמָךְ יֵצֵא וִירֵעָה
תִּתְּמֵר מֵאִי פֶרִיךְ הֵא אִמְרִין סְנֵהֲדִין

השור וכו'ן דאין הצעלים נהגים
לעבודות מוכתשת השור לא יהרג ואי
לאומוקרו בהנחה בלא עדות אחרונים
אזינו אינו אסור בהנחה לפירוש ר"ת
השםמפרש עלמא קדושין (דף ק"ג) שר
ההסקל אינו אסור ממדים (ב"ב ע"ג) עד
לאחור י"י שיגמר דינו שיסחט ויש לומר
המיימי ליה משום סיפא קדמי משנקבל
מומחרת בהנחה י"י אחאי ציית לקמאי
לאומוקרו בהנחה אלף לא צעדי הומה
אבל לא מלי למיפקר מפסטיה
לדמחמתינן דחני ובשור הנסקל אינו כן
ההיינו על פי עדים ודכוותה חלשם
תחלו על פי עדים וקשה לרב יהודה
לכאן למחר דמחני מיי צעדי הכשה
למורם ודכוותה העדים שמצינו על
פיהם אשם דבהיא לא סמין אעדים
סיבאו אחרי הראשונים להכחישן אבל
רב יהודה ממיר שחוזמו ואעדים
סמין בהייה ולכן רצין להש"ס למידק
בדקיהם צ"ח אלימא דלמו צי מרי
ואמרי הרב כ"ו מ"ר:

דאמרו 15 נרבע שורו. מכן
קשה לפירוש דביו אפרים
שהיה אומר גרמין ונרבע אינו אסור
בהגנהא דלא גרמין ליה משור הנסקל
ויאמנו ליה שרי לרר קרל גבי רובע
ונרבע כ"א ולא גרמין ליה משור
הנסקל והכל משמע דאסור בהגנהא
מזדאמאר כל המחוץ זו וזה זו ויש
ליישב דולאי מותר בהגנהא והא דקאמר
הכל כל המחוץ זו וזה זו למשע
דאפקריה משום שהוא אסור בהגנהא
אלא הכי פירושו אלל וזה זו דמי
השור בנה ששור בחיו יותר מחלח
המור דלא אפקריה רק שישהל נא מיתח
צית דל אלל אל דמי הגנהא אלל
קשה מההיא דשליה האלם מקדש (קדוש)
קאמר הש"ס לא מנינו בעלי חיים
נאקרים ופריך והי רובע ונרבע דמיים
יעוד דבוספתא [דכ"פ ד'] איכא
בהדיא נרבע אסור בהגנהא:
אלמלא

כל המחזיק בה י^י וזה בה עיר
א חמאי אחרינא חמא ומפקר
מידע ידע דלא רבע ולא מפקר
נירו ואמר הלה אי אפשי בה כל
¹⁷אבוא אמר רב ששית ואמרי
לאחר שבאת מתנה לירו מתנה
היא אינה מתנה לא אמר כלום
מאי

זו לידה והפקירה הוא הפקר אצל
 תני צטילה היא אינה מתנה דבריו
 נמאה עדים לפיכך דבריו קיימין:

מייית עדים. ומזים להן: מאי שנא. מעיר הנוחת שנסכסר
 יש כל המהווה בו זכה בה. ומשנה שנתן לו מתנה
 הוא בה ממש לא אמר כלום ואין אחר יכול להחזיק בה
 זו קיימין שהרי עוקר הוא המתנה מחללתה וזכה אלא המ

במפריש ^אשני אשמות ^ב לאחריות ונתכפר
באחת מהן דשני ירעה עד שיסתאב וימכר
ויפלו דמיו לנדבה מאי טעמא ^עכ לא ^דפלגי
^מעליהון דרבנן אלא משום דלא גלי דעתיה
דלבו נוקפ ^ה אבל הכא מכדי חד הוא דאיכע
ליה לאפרושי ^ממ אפריש תרי דסבר אי
מירכס חרא מיכפרנא באידך חבריה וכיון
דגלי דעתיה דלבו נוקפו היה הואיל וכך ^ז היה
גמר והקדישו אמר רב יהודה אמר רב מודים
חכמים לר"מ באשם תלוי ^ה שהוזמו עדיו דיצא
וירעה בעדר ^ממ עד כאן לא פלגי רבנן
עליה ^ז אלא היכא דאפרשיה ^עפ עצמו
ואמרינן לבו נוקפו אבל היכא דע"פ עדים
אפרשיה לא הוה סמוך עילויה דעדיו דסבר
דלמא אתו אחרים וזומי להו מתיב ^ה רבא
שור הנסקל אינו כן אם עד שלא נסקל יצא
וירעה בעדר ה"ד אילימא דאתו בי תרי אמרי
הרג ובי תרי אמרי לא הרג מאי הוית דציית
לבתראי ציית להו לקמאי אלא לאו בעדי

הזמה ודכוותיה גבי אשם תלוי בעדי הומה
ופלוגי א"ל אב"י ודלמא שור הנסקל ה"ד
כגון שבא הרוג ברגליו ודכוותיה גבי אשם
תלוי כגון דהוכרה חתיכה אבל היכא
דאפרשיה לאשם תלוי ע"פ עדים לא בפלוגתא
אשם תלוי שהוזמו עדיו רבי אלעזר אומר
הרי היא מנחת קנאות דתניא ויחננו
עדיה וזממין מנחתה תצא לחולין רבי יוחנן
אמר ידעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו
לנדבה ורבי יוחנן נדמייה למנחת קנאות
לא דמי מנחת קנאות לא לכפרה קאתי
אלא לברר עון אבל אשם תלוי דלכפרה אתי
מתוך שלבו נוקפו גומר ומקדישו אמר רבי
כרופדאי אומר ר' יוחנן ישור הנסקל שהוזמו
עדיו כל המחזיק בו זכה בו אמר רבא
מסתברא טעמא דרבי יוחנן כגון דאמרי ליה
גרבע שורו אבל אמרו י רבע שורו הוא
בעצמו מידע ידיע דלא רבע ולא מפקר ליה
וטרח ומייתי עדים ומאי שנא מהא דאמר

רבה בר איתי אמר ר"ל יעיר הנדחת שהוזמו ע
הנדחת דרבים נינהו כל חד אמר בדעתיה אנא
ממוניה אבל הכא בדכדייה תליא מילתא הוא בעי
ליה וטרח ומוייתי עדים אמר ר"ל ^סההנותן מתנה
המחזיק בה זכה בה ומ"ש מהא דאמר רבה בר
לח א"ר אבהו אמר רב ששת ^סי מקבל מתנה שא
זו תיבטל מבטלת אי אפשר בה דבריו קיימין בטיל

אמרינן מספיקא לא אקדשיה: לאחריות. שטם יאחד האחד יקרב
לחבירו: מדיד חד ה"ל לאפרושי. כלומר דהא ידעינן דגלי דעתיה
לדבזי נוקפו דלא ה"ל לאפרושי אלא חד והוא הפרש מרי: באשם חנוי
שסומו עדין. שאמרי לו שנים אכלת ספק חלב בשוגג והפרש אשם

תלוי על פיהם וצאו עדים אחריהם ויזימום ואחרים הלך אחריו עד עמנו והיהם ואלו סמך קאמוס דהא וידע בעצמו שלא אכל וסבר מייחיתא סדי ומומי להו ויאל אשמו לחולין: אלא **בצדי צדדי** **זומא**. ^א בזור הנסקל למדורם חכמים לר' מאיר דלוי י"א בנאש תלי משום דליכא למימר לבו נוקפו הליכך יאל וירעה עבד: **ורדוסיא**. הא דפליג ^א בנאש תלי צדי זומא פליגי דלף עב גז דהחומן עדים אמי רבנן קדקוש אור ללבו ונוקפו: **דלמא שור הנסקל** דנודע שלא הרג י"ו ויכני דמי שון שבר הרוב אורא האיש אשמו עליו שבר אור הרוב גז בפנינו ברגליו בריא ושלם בזה מודו רבנן דילא השור וירעה עבד: **ורדוסיא** פליגי בנאש הדוכרי **טסיא**. טאמית ומנאש שיהא חלב ואומה שטמיתא שומן בזהיה פליגי רבנן ואמרי דקדוש הוא דלמרי ממך שלבו נוקפו גמר ומקדשו: אלא ^א צדי עדים דליכא למימר לא נקפו לבו וסבר מייחיתא סדי ומומי להו בזהיה

לא פליגי רבנן: כפלוגא. כי היכי
דפליגי ית רבא ורב יהודה לעיל דאמר
מודין כחמיס כשסם תלוי שחמו
שדיו ופלגי עליה ית רבא ואזכביה
דעור הנסקל ה"פ פליגי רבי יוחנן ור"ל: **ו**
מנחם קנאות. מנחם קוטה: **נמא**
עדים וזוממין. זוקן שאמרו שנקמרה
עם האיש: **נדר עון.** אם אמת הוא
שקר: **והטו עדי.** לאחר שנגמר
דינו ליסקל: **זה עו.** דהפקר הוא
משגגמר דינו: **נרבע שור.** וגמרו
דינו כפקילה דפסד דודאי שמתא
אפריקיה הפקר דכרע ית אמת הוה
הילכך מניין רבא: **וערה וזיפני עין.**
להזימם: **עיר הגדסה כו'. ואף על**
גב דכל חד וחד דיע שאל תפא וזיכא
למימר ממנויה הוא ואלא ואמר
זיכא זיכא: אחריני טאל ואמר
בחלק (סנהדרין דף ק"א): דזיקים שבעיר
הגדסה יולאין ממנה ערומין וממונס
אבה: ואמר סלם. מקבל: **כל פתחיק**
זה זכר. דהפקר היא: **מקבל מסנה.**
שטר ממתן קרקע שאמר התקבל
לאחר שגא סטר המתנה לידו: ה"פ
כפול ממנויל אי אפשי כה לא אמר
כלום כולה היא אינה מסנה דכריו
אפשימין ה"פ לא כהשולל גט י. וטעמא
מפרש הים שבו דתקבל מבוטלת אי
אפשי כה להבא משמע והוא כבר קבלה
לפיקר לא אמר כלום ואם ית עלי
כזה חוב גזיה אחיה הימנו. ומה לא
אמר לא הפקיר את השדה אללא ואלא
קיימין דלשעבר משמע והכי קאמר

(א) ז"ל פליג, (ב) נסוטה ו: (ג) (ז"ב)
קל: (ד) (ז"ל איבו וע' תוס'
בגיטין לב. ד"ה והאמר, (ה) גיטין
לב. (וע"ש וע' תוס' מנחות נח: ד"ה
ואיכא דאמרין, (ו) ז"ל דפליגי,
(ז) ז"ל ור"א, (ח) גיטין לב.)

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומאי שנא מהא דאמר רבא דר' איבו אמר רב ששת ואמרי לה אמר רבא בר אבהו מקבל מתנה כ"ל ותיבות אמר ר' אבהו אמר רב ששת נמחק: (ב) רש"י ד"ה אלא וכו' ובשורר הנסקל הוא דמודיס:

גליון הש"ס

גמ' ה"ד בגון שבא חרוג. ד"ק
דף עד ע"ג: שם א"ר יוחנן
שור הנסקל. צירושלמי פ"ז
דב"ק הלכה ח פליגי צוה ר"י
ור"ל:

מוסף רש"י

נמצאו עדיה וזוממין. עדי
סמיתיה שגל דייחם נזהל לך,
מנחתה תצא לחולין. לך
קדושם פה ולא קדושם ולא
מועלין בה (ג' ר"א) ולא קדושם
כלי מועלת בה) דבטעות הוא
(סוטה ו:). **אי אפשרי בה כל**
המחזיק בה וזהו בה. והטעם
עלמא לא יחזור בו כשהי מקלע עלמו
(רשב"ם ב"ב קלז. ע"ש).

שיטה מקובצת

[illegible]

המחזיק בו זכה בו: מיסתברא טעמיה דר' יוחנן. דאפקריי
אע"ג דידעי בנפשייהו דלא חטאו וקתני חזמו עדיה כל
אפשי בה היא הפקר: מקבל מתנה שאמר מאחר שבאת
המתנה עשויה כתיקון וקבלה ל

יכל המחזיק בו זכה בו כגון דאמרו לו גרבע שורו באיניש דעלמא אבל אמרו לו כ': ו
חזיק בהן זכה בהן. שאני עיר הנדחת דריבם וניהו כ': הנותן מתנה לחבירו ואמר הלה
ענה לידו ואמר מתנה זו בטל. כלומר שאינו רוצה שתהא מקויימת או אמר מבוטלת
אמר כלום ולא נסתלק ממנה. אבל בשעת שבאת לידו אמר אי אפשר בה או בטילה היא